

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla, 10 pral.

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOUS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, 1,25 pts.

Un número solt, DEU cts.

PROSA AL VENT

L'Exposició Regional

A molts de comentaris s'ha prestat l'Exposició Regional de Pintura promte a inaugurar-se, però la veritat és, per les notícies que tenc, que el nombre d'obres i autors que's presenten es gran.

He parlat amb diversos expositors, uns van de bona fe, que's com deuen haver d'anar a un concurs, i altres es fan, com deim en bon mallorquí, el desmenjat amb talent, més dir que's abrigen abans de ploure.

El jurat calificador presidit per N'Anglada, mereix tot el meu respecte i estic segur de la seva sinceritat i llibertat absoluta. Molts de disgusts tindrà, però s'espero que les meves retxes per encoretjar-lo, i dic això, perquè sé que la conformitat dels autors amb el fallo no ha d'esser total. Prova d'això qu'els crits i esclats per la no admisió de bon nombre d'obres ja es deixen sentir, i per aquest fet vaja el meu primer aplaudiment a N'Anglada. Tot-hom es creia amb el dret d'exposar, i al manco per estètica de la sala han fet bé agranant certes obres presentades, o lo que els vulguen dir.

Jo me propos, com altres vegades, fer la crítica de l'Exposició, atemperant-me a les condicions, temps, tècnica i manera de cada autor, presidida per la sinceritat i cridant fort, si precis fos, en defensa d'uns interessos vejats, cosa com he dit abans que no crec que succeesque.

Estam an el llindar de la sala esperant que les portes s'obriguen, frissosos de contemplar una de les condensacions de l'Art mallorquí. La pintura a la nostra terra ha dat un gran pas, el d'interessar a la massa comú i burgesa, que comensa a despertar als impulsos d'una nova sensació. Triomfal signe el resultat d'aquesta primera prova; els esperits mediterrans son abonats a la sensació sentimental, i si el llorer corona l'obra, prest encoretjats veurem sortir altres artistes portadors d'un nou garlandó a L'illa D'Or.

Les Arts van obrint-se illoc de cada dia dins la nostra ben-amada ciutat, i teniu en compte, que Arts vol dir bon cor i bon homia. Jo esper resultats esplendits de la federació nomenada *Ca Nostra*, societat integrada de joyes d'esperit ferreny, de bona cultura, i lo mes gran, de sincer amor a Mallorca; per ells sigue tota la protecció i entusiasme de la gent aimant del civisme i de les Belles Arts. I ja que parlat un poc d'Art, dec haver

INCOMPATIBILITAT DE CARACTERS

La mare bien a sa filla mejor.

*Illica mia, haz el favor
de no hacer caso a esse ateo
que es aquel que te hizo el feo
en la fiesta de la flor.*

El pollo bien, escoltant les completes

*Pora fer més teresetes
pues acalant el fester
ella parla el foraster
i va neixer a Ses Monjetes*

habituades entre noltros—recordem qu'havien d'anar a cercar una direcció externa—per omplir les planes d'un setmanari, encara que fos doble qu'els corrents, se trobarien elements suficients. I mes, si com creim, havia de comprendre tota clase d'interessos socials, culturals i econòmics, ja qu'hauria de satisfer tots els caires de la nostra vida total.

Se m'acudeixen en aquest moment molts de noms de persones capaces de fer-ho. I de fer-ho bé... Però, ja sortiran.

Pei bé de Mallorca, ja hauria d'haver sortit a llum. Així heu creu, per lo manco.

EL SEMBRADOR.

Avis

Tornam pregar als suscriptors que nos facin avinent totes les queixes per poder noltros posar-hi remei.

Una esperansa

A. D. Pere Ferrer, President de la Mancomunitat d'Ajuntaments de Mallorca.

Dins la grisor de la boira que mos envolta i penetra amb la seva fredor descoratjadora fins al moll dels ossos, vetaquí que torna a lluir una nova esperansa.

Dels elements desintegrats, desfets i espargits, per la poca força aglutinadora de les velles organitzacions, sembla que surt un nou organisme netament mallorquí, capaç d'afegir altre vegada la gent en torn de nous ideals o al manco de noves formes d'alcansar-los.

Mos referim a la Mancomunitat d'Ajuntaments. Aquesta entitat nascuda a un moment de lluita, baix l'amenassa d'una ruina econòmica, semblava morta, passat aquell perill; quant vet aquí que mos sorpren agradablement la nota qu'ha publicada aquests dies, i que mos diu qu'el seu silenci era signe de treball fet modesta, pero continuada i incansablement.

No es el nostre intent fer una crítica dels seus punts, ni glosar l'importancia dels mateixos. Sabem per experiencia que les coses no se poden fer d'una vegada, i que lo important es, no fer un pla complet que corresponga exactament a les finalitats perseguides, sino que lo important es anar fent cosa darrera l'altre, intensificant i concentrant les activitats a pocs punts, per realisar-los aviat.

Plomes mes estil·lades que la nostra han d'esser per esbrinar fil per fil els caires d'aqueixa circular, i caps mes clars qu'el nostro per concentrar com en una visió tot lo qu'en ella se projecta. Avui per avui sols mos volem fitxar en un dels seus punts, perquè semblant el menos important, es, a la nostra consideració el mes essencial: *el periòdic*.

Per un atzar, estam enterats de les gestions que se feren i de les cerques en va per trobar personal, i sobre tot, de les grans dificultats econòmiques amb que tropessaren. Per això, i acalant el cap a la realitat, consideram molt practica l'idea de fer un setmanari, orgue de la Mancomunitat. El periòdic es—avui mes que mai—l'anima de tot. Sense ell, la Mancomunitat, sembla morta. Ha de donar, cada dia, o cada vuit per lo manco, la demostració evident de la seva existencia real...

Aquest element es el comensament. I es al mateix temps el mes indispensable.

La seva factibilitat es gran. Així com per un diari, no s'haguessin trobades persones

de fer un prec a certs Retgidors de la Ciutat en nom d'els que tenim gust i estimació a les coses belles; i es que fassen una campanya, per demolir una especie de trança col·locat al jardinet de la Reina, anti-estetic i poc flairós, i una caseta xinesca arrembada a l'estatua desgraciada d'En Vicens Ferrer que sembla per refugi del dit navegant en dies de tempesta.

I per fi una altre cose: fer avinent a un tal *Sá del Rey* que no fassen tantes lloances de lo mallorquí, perquè tenen cert regust d'articles d'encarrec encare que pot ser no ho siguen; i que tengue en compte que no tots els illencs es xupen el dit i fan cas al bombo.

L'AURA DE L'ILLOT
Ciutat de Mallorca, Juny de 1920

EXCURSSIÓ

(Conclusió)

A les deu entravem a la Central elèctrica del Gorg-Blau, i gracies a la bondat del encarregat poguerem comunicar per telèfono amb l'Administrador de la Central de la nostra Ciutat. Passarem pel Gorg-Blau, jera imponent i magestuós contemplar aquells penyañars! Arribarem a la font de la Roca. Assaborirem aquella aigua la millor de l'illa. El guia mos indica el camí a seguir. Cumplirem el tracto amb ell i jadeu l'amo'n Toni, i gracies! Per la planicie de Cuba, el protagonista de l'excursió era el sustituable *gayato*. Pensarem que ben flagues eren les nostres columnes pel Centre, quant apenas per noltros servien.

Camina, caminarás, pasarem per la font de la Teulá. Admirarem de pas les bones vistes de Lofre, i la filla jove d'una caseta digué que faltaven encara tres o quatre hores per arribar a Sóller. ¡Quin desconsol!

Devallarem pel Barranc a tota marxa per acursar el temps. Un vellet digué que en mitja horeta seriem abaix. Alegria general. Passarem un horeta i el barranc se feia més imponent amb els seus precipicis, i per la bona sort un amo contestá lo mateix que l'altre, i en la mitja horeta contestaren tres o quatre més preguntats. Cansats que nos tombaran el pelo (ja feia tres hores que devallavem) davant la nostra seriedat i enfadó, el darrer confessá bonament (suposarem per por que la cosa no tomara otro cariz) que fardariem una horeta. Aquesta manifestació se comprovava amb la de la jove de la caseta. L'única que digué ver. Enhorabona a ella! Després de moltes fatigues conseguirem passar pels carrers de Sóller. Eran les quatre, i a la primera fonda que toparem després de deu hores de camí i vuit de no menjar, amb lo corresponent *permiso*, saberem fer l'honor an el precipitat *puchero* que mos entregaren. La descripció d'aquell quadro la deix a la vostra discreta interpretació, perquè fa plorera. ¡Sabeu que n'hi havia de ganes!

Verem Soller, soparem i dormirem ben bé. Ben dematinet del dilluns a les ordres del patró d'un *motor marino* l'empreguem al Torrent de Pareis, i per no allargar més, di-

ré que verem molt bé, el Bufador, les Cambres, les Punes, les Coves, i l'encantador Torrent que recorreguerem tot, retornant al Port de partida, sense deixar res pels peixos a no esser un poc de sustancia del Rostit, que remullarem un poc, perquè no fos tan sec.

Un bon dinar en el Port de Sóller que devorarem amb molta de fam, feu reaccionar els nostros esperits, i posats en condició de continuar, l'empreguem cap a Palma per la via del tren, entrant a tots els túnels; pero ahont perderem les esperances fou en el Gros, que a les fosques i amb molt de fret fenguerem resignació de sufrir les seues delicies durant 51 minuts. Al sortir quedarem acabats. No poguem continuar el de *más libras* donà l'exemple prenguent la postura més cómoda, i com a envejosos prompte l'imitarem. Com a curiosos volguerem veure *Alfabia* per no deixar res, i lo que tenguerem que deixar fou la peresa de córrer per no agafar un bon xop de l'aigua que feia sense estar ennegulat i amb un bon sol que picava.

A la vora del camí, el President obri sessió extraordinaria, acordant per unanimitat faltar a la darrera part del reglament servint-mos del tren per arribar a Palma. Una cope-ta d'anís Túnel de Bunyola coincidí amb l'arribada del tren, i cap a Palma falta gent.

Figurau-vos de quina manera arribarem! Durant 24 hores admiraren les seues bel·leses. Assistirem a la funció del Cine per veure la *cogida del Gallito* i per testimoniar el nostre sentiment a un parent de la calvicie del seu germà qui venia amb noltros.

A les deu de la nit del dimars ferem l'entrada triumpfal a la nostra fidelíssima ciutat d'Alcudia. ¡Que no sia la darrera!

O. L.

Alcudia-Maig-1920.

UEP

Qui no faci la colecció de L'IGNORANCIA i vulgui enviar-nos el n.º 74, noltros los comprarem a 0'10 pts. ja que son alguns els qui'l mos han demanat i no'ls hem pogut servir per haver-se acabada l'edició.

UN CONTRAST

El diumenge, dia sis de juny, tengueren lloc a la nostra Ciutat dos espectacles que, per l'oposats, se donaven bufetades. Un era el simbol de la *caritat*; l'altre, de la *barbarie*. El primer era la festa de la flor, i l'altre, la *solemnidad taurina* (com resaven els programes).

No som partidari de la festa de la flor perquè consider que la limosna ha d'esser espontanea, voluntaria, i no *exigida*; però crec qu'encare es l'únic medi per fer doblers en obsequi dels pobres germans tuberculosos, ja que'l públic no correspondria, d'altra manera, com hauria de correspondre. Però molt

menos partidari som encare de les *corridas* de toros a on se martirisen els pobres cavalls, indefensos, quant haurien de rebre la recompensa a son treball; a on se paga, amb la major de les ingratituds els benefactors de l'humanitat.

Es essencial, per a la total redempció de la nostra molt estimada Mallorca, que sien dolcificades algunes de les costums del nostre poble. Seria necessari fer desaparèixer les bregues de cans, de galls i fins i tot, les *corridas* de toros, perquè son una tara lletja i vergonyosa que cal llevar de la nostra terra; son uns actes que denoten sentiments perversos... ¿Com fer-ho?... O privant-les, o carregant-les amb un molt pesat impost a fi que l'entrada costés un ull de la cara.

Si aconseguim arrabassar del cor dels nostros mallorquins aquesta rei de dolentia, que fa que prenguin gust amb els espectacles de sane, i aquesta inconsciencia nadiua que'ls fa oblidar els deures que tenen envers de sos benefactors, haurem posat una pedra més a l'obra santa de la dignificació i reconstrucció de la nostra pàtria, Mallorca sempre aimada.

AUCELLET VELL.

JUNY

13

Diumenge

tendra lloc el dinar, a les dues del capvespre a l'Hotel Ferro-carri. Pren del cubert 5 pessetes. Per inscriure-se dirigir-se a la Rambla, 10 pral.

A les 8 1/2 del vespre

del mateix dia es celebrara la Vetlada Literaria musical.

Qui vulgui assistir-hi que passi pel local social a recullir invitacions

LA POSTA DEL ART

Segurament que si encara visqués N'Emili Castelar, aquell màgic de la paraula—com orgullosament l'anomenen els castellans, lo mateix que si, amb aixó traguesen el Sant Cristo gros—somriuria pietosament llegint la meua afirmació qu' encapsala aquest article. I dic que somriuria pietosament d'el nostre pessimisme en l' art que conreen sobre tot els castellans, i qu' es aquell ane qui volem fer esment, per escusar-me de dir que sense cap treball encendria el castell, a tota hora preparat, de focs artificials de la seua eloquencia volátil i inflada, per provar-nos lo contrari fent-mos parar esment en los conceptes fonamentals de la nostra edat per veure tota la seua poesia que inclou, delatoria de la qual cal esperar per l' art noves i fecundes orientacions.

Mes la realitat me fa veure lo contrari. Basta sols tenir ulls per mirar, ficsant-los

En tot lo que incloga una manifestació d'art per quedar-ne ben convençuts. El *couplet* de l'hora tant més desvergonyit com pobre d'inspiració literaria i musical, es el *non plus ultra* per la gent d'els nostres dies, qui amb tant de gust l'escolta dins els teatres, com amb tanta facilitat l'aprèn sobretot p'el nostre jovent, qui apenes sortit an el carrer, ensaia amb veus destrempades lo qu'ha après d'aquella artista *nominal*, cultivadora d'un art qui passarà a l'escala de reserva. I quant s'han esbrauat pagant el tribut d'admiració an el geni musical-literari, tot a un ramell, desde 'l bastaix que va de dos qui n'agafa quatre, fins a la planxadora i la modista, qui més d'una vegada haurán cantat el *couplet amb amore*, amb acompanyament monòton i adormissador de la planxa o de la màquina, posant a prova de bomba la paciència del proïsme, atentant contra 'l bon gust i la cultura d'els intel·ligents, vet-aquí que per conhort un *organillo*, cada dia, infaliblement, a la mateixa hora, com un esperit invisible, com un moscart... filarmònic que Deu vos envia, com si amb aixó volgués perllongar-vos el patiment per mereixer més en el cel, per fer-vos més oïosa aqueixa vall de llàgrimes, vos torna repetir aquelles harmonies... republicanes, que ja creieu definitivament mortes i enterrades, però que per desgracia vostra tornen reprendre amb nou furor. Lo que vos ha de fer més llàstima sens dupte es veure la figura d'aquell pobre animalet tan sumis i pacient, arrossegant p'el mon com un remordiment aquell fotumbo brut, a on está encadenat com Prometeu, aquella caixa d'on surten p'els forats i cruís... els

aires musicals, amb un homo que se belluga coix i afollat de còs... com la pessa que toca s'organillo, demanant... ¿qui sap? tal volta que duguen tot el barrisc a la Misericòrdia per amor de Deu. Mes si heu donat el nom a la Societat protectora d'animals i teniu un cor que senti, segurament vos ha de venir aqueixa reflexió: ¿quina culpa ha comesa aquest animalet per haver-lo de condemnar a sentir tant de nit com de dia, quant no la tonada d'el garrot demunt ses costelles que riuen, demunt l'esquena, la de l'organillo... per *sæcula sæculorum*? No seria més agut que en lloc seu e-hi possasen l'autor i comensaria a fer penitencia d'els seus pecats... artístics? Solament per avorrir la majoria d'els qui van an els concerts clàsics, se treuen a rol-lo alguns retalls de les obres capdals d'En Mendelssohn, Wagner, Beethoven, Mozart, Chopin, Rubinstein, etc., etc. ¿Que m'direm d'el ram de pintura? Que l'esperit industrial de la fotografia ha secada la font d'el treball per un estol d'artistes de talent i fonda preparació artística, treball per altre part lucratiu, ¿Qui pensarà en gastar-se un grapat de duros amb un *rerato* al òli, essent així que per uns quants reals pot tenir una partida de fotografies i fins i tot artístiques? ¿Qui tindrà la humorada de comprar dos o tres quadros notables per penjar-los a les parets d'els seus quartos i que segurament li han de costar un ull de la cara, essent així que amb unes quantes imitacions en *romo* i amb unes quantes pessetes, pot penjar quadros per totes les parets de caseua? Aquells quatre colorins forts, aquella massa caòtica d'el *romo*, tal volta agra-

darà més an els aficionats p'el bon cop de vista i an els intel·ligents per lo barato... i les teles a on heu deixarà l'artista el rastre de la seua inspiració febrosa, tindrà la dissort de haver de prendre bon arredós dins la solitud d'el museu, o més trist encara, veure se jugada en sort entre 'ls socis d'algun Centre artístic.

TEOFIL LULL CLARINET
(Continuarà)

Biblioteca de CA NOSTRA

Un bon amic nostre nos ha enviat les obres:

Portugal d'En Felix Lorenzo.

El Encanto de Buenos Aires, d'En E. Gomez Carrillo.

El problema catalán, d'En Julio Milego.

Moltes gracies. Ja veureu com aviat tindre una bona biblioteca, si tots hi contribuim, una miqueta.

Concursos de L'IGNORANCIA

Qui nos envii p'el pròxim número el millor quento o rondalla, bé sia traducció o pròpia, li regalarem un volum de les obres de Mn. Jacinto Verdagner, que podrà escullir el mateix guanyador.

Un soci de *Ca Nostra* regala mitja dotzena de pursos a les cinc berbes de més gracia o a l'esquit o esquits més ben donats d'una cosa passada a Ciutat o a la pagesia.

Els dimars dia 15 es tancarà el concurs.

- 8 -

Rosa! si t'has de casar
no cal anar a passetjar
entimbadà per la vila
pots estar aquí ben tranquila
que qui't vol ja et trobarà. (se'n va)

ESCENA III

Na Rosa està tota consirosa recolzada sobre la taula mentres arriba na Margalida amb sa mare.

MARGALIDA.—Rosa!... qui hi ha per aquí?
encare no estàs mudada?

ROSA.—Eil mumare m'ha privada
filleta, no hi puc vení.

MARG.—I dius ver que no hi vendràs?

ROSA.—Ja es segur, ella comanda,
Mai me deixa anar a cap banda!

M. BET.—Mira si l'ajustaràs

ROSA.—Me pareix que's per demés
quant ella me diu no a mi,
no li farien dir si
ni un batalló d'artillés.

M. BET.—Saps que has de fer crida-li,
noltros le hi demanarem
i es fácil que la ginyem.

ROSA.—Se ben cert que no pot ser
mumare!

M. MARIA.—Qui es qui crida?

ACTE PRIMER

L'escena representa una casa pagesa molt senzillament amoblada, però molt neta i molt adreçada. Madò Maria està arreglant papers damunt una taula a on hi ha un quinquè encès. Es entrada de nit.

ESCENA I

MADÒ MARIA.—Voldria un Sant me digués
na Rosa a on es anada
deu esser a ca sa veïnada
i l'em farà anar a través.
No, i jo no vaig de res,
que l'em desbaratarà,
si la venen a cerca
li fenc de dir que no hi es.

ESCENA II

Madò Maria i na Rosa sa filla.

ROSA (entrant del portal del carrer).
Mumare na Margalida
m'ha dit que m'vendrà a cercar

CORRESPONDENCIA

Flucellet vell.—Així mos agrada. Coses d'actualitat i de poca llargaria.

Pere Ventafoc.—Lo mateix vos deim.

Un ignorant de la Pàtria.—Temem que això de cames rotges per no esser-ne temps, se mós endigestin una mica. Malevetjau, amic, tenir en compte lo que vos diguerem.

Rupit.—Procurau escriure una mica més ample de linea a linea per poder corretgir. Varem rebre el dos. Gracies.

O. L.—Va esser falta d'imprenta. Heu tenim en compte com veis.

Fep Pastilla de s'Arenal.—Pescau massa fondo i casi heu enrocat. Mirarem d'arreglar-ho. Procurau enviar una altra coseta.

Flucellet plomat.—Hem rebut tot lo vostro. Anirà surtint, una mica reformat. Suposam que no vos enfadareu.

Un amic de L'IGNORANCIA.—Agraim el donatiu de 5 pts. Desitjam que tengueu molts d'imitadors. Estam molt satisfets p'el gran interes en propagar L'IGNORANCIA.

Un soci de CA NOSTRA.—Mos agrada ferm que hageu tenguda la pensada de regalar mitja dotzena de puros per fer un concurs.

Berbes

—Fies, me tenu avorrit, no vos sent mes que parlar de vestits; es necessari que vos ocupeu de coses mes elevades.

—Si, mon pare; això feim; ara estayem parlant de capells.

Preguntes i respostes:

—Que fa tot el mon al mateix temps?

—Envellir.

—Que's lo que's veu en un minut, dos, en un moment i cap en un sigle?

—La lletra M.

—Quina diferencia existeix—preguntà un—entre una serp i un abric de pells.

—Que la serp es un animal que camvia de pell i l'abric es una pell que sol canviar d'animal.

A un examen:

Profesor.—Que's un pagaré?

L'alumne.—Un pagaré es... un...

Profesor.—Com, no sap lo que's un pagaré?

L'alumne.—No senyor.

Profesor.—Felis vosté!!

D'Art

Dissapte, si Deu ho vol, s'obrirà l'Exposició d'Art regional-internacional!

Diuen que en l'admissió d'obres hi ha haguda una encapsada feresta, una cinquantena de quadros, els han enviats a fregir ous de lloca, no hi ha hagut consideració a mestres ni a no mestres.

Noltros ignorants mós atrevim a profetisar que a la repartició de pessetes hi haurà sorpreses que fomaràn d'esquena.

I sino... ja'n parlarem!

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIC

PAS ● PAS

PORQUERET DE LA PELLICA

Solucions del número passat:

A la xarada: Carretera

Al ambidextre: Mon, nom

Al Geroglific: Fa humitat

A les semblances: 1. En que tira (segons quant); 2. En que va a la plaça; 3. En que té ganyes.

Al sobre:

Madona de sa cabana

aixecavos demati

i veureu el sol sortit

vermell com una magrana.

JOANET DE SA GERRA.

Fins dijous qui vé si Deu ho vol i Maria.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Porqueret de la Pellica.—Teniu raó que vos vessa. En haver-mos vists, compreneu el perquè de tot. Gracies per lo que m'enviau.

Com un homo.

Un Pagès des Pla.—Vos sou l'e. Gracies.

Si vos tengues aprop vos donaria una aferrada pes coll i una besada ab pessigs.

JOANET DE SA GERRA.

Tip. de Sebastia Piza

perque a un ball ha d'anar.

devers ca na Malsufrida...

ha d'anar tota enlestida

i tothom la mirarà...

Mumare deixau-m'hi anà!

jo que tenc tanta bellesa...

M. MARIA.—Si em fas treure sa llandera

sé sert que't faré ballar

si ve ja s'en pot tornar

diga-li que t'he mesté.

ROSA.—Murare jo ploraré!

M. MARIA.—Plora fins a rebentà

no saps que diu es refrà,

enc que jo no sapi escriure?

«Qui't vol mal te farà riure

i qui't vol bé te farà plorà»

No ets tan llesta per resar

quant em de passar el rosari

i per ballar, un canari!...

la t'auràs de fe espessar

filla meva, a sa ballera

es manec de sa granera

has de sebre manetjar.

ROSA.—Jo mai me podré casar

mumare si hu feis així.

M. MARIA.—¿Sabs lo que vol un fadri

es dia que's vol casar?

Cerca una atota endressada

que sab planxar fer bugada

apedaçar i cosir;

no mira si's vol lluir

ni mira si sap ballar.

ROSA.—Idò si's així vetx clar

que jo mai me casaré

M. MARIA.—Mira; si no te convé

val més qu'estigues aquí.

apren de seure i sufrí

que's lo que més has mesté

per poder en el mon estar.

Jo consentiria anar

descalça per damunt brases

antes que a un ball anasses

i't poguesses condemnar.

No sé a un ball que s'hi fa

perque mai hi som estada;

però n'es tic enterada

que no s'hi fa res de bò...

ROSA.—Mumare! si feis així

jo mai podré festetjar,

si en lloc me deixau anar,

sempre aquí dins tancada...

M. MARIA.—¡Ca, dona! vas ben errada

si't creus que dur gran vestit

i'ha de fer fer gran partit...